

Článek II.

K 2. odstavci §u 56 připojiti jest:

Mimo to jsou tyto ústavy osvobozeny od daně výdělkové a důchodové (včetně důchodové daně podle zákona ze dne 27. května 1919, č. 292 Sb. z. a n., a zákona z 8. dubna 1920, č. 250 Sb. z. a n.).

Článek III.

Vládě se ukládá, aby nařízením rozšířila působnost tohoto zákona, jakož i ostatních zákonů a nařízení, upravujících úrazové pojištění dělníků, nebo jednotlivých jejich ustanovení na Slovensko a Podkarpatskou Rus a změnila tak zákonná ustanovení dosud tam platící.

Ustanovení tohoto článku nelze do 31. prosince 1922 použítí ke změně zákonných předpisů o pojištění dělnictva zemědělského na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

Článek IV.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení, a to § 5 se zpětnou působností od 1. července 1919, ostatní paragrafy pak se zpětnou působností od 1. ledna 1921.

Provedením tohoto zákona pověřuje se ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

(Vyhlášen v částce 71. Sb. z. a n., dne 6. září 1921.)

Zákon ze dne 12. srpna 1921, č. 303, o prozatímním zvýšení zaopatřovacích platů hornických na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1. — Bratrská pokladna jest povinna poskytovat mimořádné přídavky k zaopatřovacím platům (previsím) podle těchto pravidel:

1. Úhrn mimořádného přídavku a zaopatřovacího platu náležejícího podle stanov bratrské pokladny členu, jenž se stal po 30. červnu 1920 nepůsobilým k výdělku, činí pro dělníky nejméně 600 Kč ročně a pro dělnice nejméně 300 Kč ročně a stupňuje se po ukončení pátého roku zaměstnání v podniku, povinném k pojištění u bratrské pokladny, rok od roku tohoto zaměstnání u dělníků o 24 Kč ročně a u dělnic o 12 Kč ročně.

Služební doba předcházející případnému vybrání záložního podílu nepočítá se při výpočtu dávky do let služebních.

Nebyl-li poslední rok služební úplně dokonán, vypočte se stupňování poměrně pro každý úplný služební měsíc.

2. Úhrn mimořádného přídavku a zaopatřovacího platu náležejícího podle stanov bratrské pokladny dělníku provisionistovi, jenž nabyt před 1. červencem 1920 nároku na zaopatřovací plat, činí nejméně 600 Kč ročně; přiznala-li bratrská pokladna dotčenému provisionistovi členskou dobu delší 10 let, stupňuje se úhrn ten o 30 Kč pro každé započaté pětiletí přesahující desetiletou členskou dobu až do nejvyšší částky 840 Kč ročně.

Úhrn mimořádného přídavku a zaopatřovacího platu činí pro dělnice, jež nabyly nároku na zaopatřovací plat před 1. červencem 1920, polovici sazeb uvedených v předchozím odstavci.

3. Úhrn mimořádného přídavku a zaopatřovacího platu, náležejícího podle stanov bratrské pokladny pozůstalým po úmrtí člena neb provisionisty, činí:

a) pro vdovu polovici dávky náležející manželu podle bodu 1., po případě 2.;

b) pro každé pozůstalé dítě až do dokonání 14. roku jedné čtvrtinu, a ztratilo-li i druhého rodiče, polovici dávky, náležející zemřelému rodiči podle bodu 1., po případě 2.

Duchody vdovy a děti nesmějí převyšovati tři čtvrtiny dávky, která by náležela manželce neb otci podle bodu 1., po případě 2.; objeví-li se úhrn větší, sníží se poměrně jednotlivé důchody.

4. Fožítiky v bodu 2., po případě 3. uvedené náležejí i osobám, kterým byl přiznán zaopatřovací plat, avšak jež ho nepožívají pro nedostatek peněz v bratrské pokladně, nebo pro její likvidaci.

§ 2. — Dávky pojistné, nabyté dobrovolným přídavkovým pojištěním, náležejí členu a pozůstalým po členu neb provisionistovi vedle mimořádného přídavku (§ 1), pokud člen platil příslušné na něj připadající pojistné sám ze svého.

§ 3. — Až do jiného opatření jest vládní komisariát pro báňské a hutnické záležitosti v Bratislavě příslušným rozhodovati o požadavcích na mimořádné přídavky, uplatňovaných podle § 1 proti bratrské pokladně, jí však neuznaných.

Osoby uvedené v § 1 pod č. 4. mají se hlásiti o zaopatřovací plat u báňského kapitanátu, příslušného podle sídla likvidovavší pokladny, a ten o požadavku rozhodne.

Do rozhodnutí je možno podati žalobu podle předchozího odstavce.

§ 4. — Pro Slovensko a Podkarpatskou Rus zřídí se zvláštní ústřední fond zaopatřovací, jenž hradí pokladnám bratrským, majícím svá sídla v těchto částech republiky Československé, výlohy spojené s vyplácením mimořádných přídavků podle § 1. Osobám uvedeným v § 1, bod 4., vyplácejí se dávky z příslušného zaopatřovacího fondu přímo.

§ 5. — Pro tento ústřední fond zaopatřovací zřídí se správní výbor skládající se z 9 členů a stejného počtu náhradníků, a to: jak u členů, tak i náhradníků ze 6 zástupců členů bratrských pokladen a ze 3 zástupců zaměstnavatelů. Aspoň 3 zástupci členů bratrských pokladen a jejich náhradníci musí býti aktivními členy bratrské pokladny.

Až do vydání zvláštního nařízení o volbě členů správního výboru spravuje ústřední zaopatřovací fond prozatímný správní výbor, jmenovaný vládním komisariátem pro báňské a hutnické záležitosti v Bratislavě.

Výbor zvolí ze sebe většinou hlasů předsedu a náměstka předsedova; k žádosti menšiny jest zvoliti náměstka předsedova z menšiny.

Výbor rozhoduje prostou většinou přítomných a jest schopen se usnášeti za přítomnosti 5 členů.

Při rovnosti hlasů rozhoduje hlas předsedy.

Funkční doba správního výboru trvá 3 roky.

Výbor vydá jednací řád, který podléhá schválení ministerstva veřejných prací v souhlasu s ministerstvem sociální péče.

§ 6. — Zemská úřadovna pro dělnické pojištění na Slovensku v Bratislavě propůjčuje správnímu výboru (§ 5) kancelářské místnosti a pracovní síly za plnou náhradu. Náhradu tuto, nestane-li se o tom dohodnutí mezi správním výborem a zemskou úřadovnou pro dělnické pojištění na Slovensku, určí ministr sociální péče ve shodě s ministrem veřejných prací. V případech, ve kterých podle tohoto zákona přísluší rozhodovati administrativním vrchnostem, rozhodují tyto v dohodě s báňskými úřady.

§ 7. — Peníze, jichž je třeba k účelům ústředního fondu zaopatřovacího a k zapravení výloh správních, opatří se poloročními příspěvky, které platí zaměstnavatelé.

Úhradu, které jest třeba ke zvýšení provisií podle bodu 1. řu 1 a provisií vdov a sirotků po členech, po případě provisionistech, kteří byli dne 1. července 1920 v činné službě, hradí polovicí členové bratrských pokladen a polovicí zaměstnavatelé. Úhradu polovinou ke zvýšení ostatních provisií platí zaměstnavatelé ze svého.

Zaměstnavatelé jsou oprávněni osobám u nich zaměstnaným část příspěvků, na ně připadající, sraziti při výplatě mzdy podle ustanovení platných pro vybírání příspěvků k bratrským pokladnám.

Ministr veřejných prací ustanoví ve shodě s ministrem sociální péče způsob výpočtu a vybírání příspěvků.

§ 8. — Zaměstnavatelé jsou povinni podle obdoby předpisů §§ 12, 13 a 14 zák. čl. XIX. z roku 1907 o úrazovém pojištění dělníků na Slovensku a v Podkarpatské Rusi platných, podávat správnímu výboru výkaz o počtu dělníků u nich zaměstnaných a o vyplácených mzdách. Bratrské pokladny předkládají zase čtvrtletně příslušnému správnímu výboru výkazy vyplácených provísí a přídavků mimořádných.

§ 9. — Správní výbor (§ 5) stanoví začátkem každého roku výši příspěvků pro tento rok a zpravi každého zaměstnavatele písemným výměrem o příspěvku naň připadajícím. Do 4 týdnů po dodání písemného výměru, může zaměstnavatel vznést v této lhůtě odpor k úřadu župnímu, který rozhoduje konečně, vyslechnuv vládní komisariát pro báňské a hutnické záležitosti v Bratislavě. Odpor nemá účinku odkládacího.

Ministr veřejných prací určí, dohodna se s ministrem sociální péče, zatímně výši prvních příspěvků a dobu jejich platnosti.

Výkazy o dlužných příspěvcích, jejichž vykonatelnost potvrdila administrativní vrchnost, jsou exekučním titulem podle §u 1. bodu h), zák. čl. LX. z roku 1881 a §u 31 zák. čl. LIV. z roku 1912.

§ 10. — O sporech mezi správním výborem se strany jedné a mezi bratrskými pokladnami aneb zaměstnavateli se strany druhé rozhoduje konečně úřad župní, vyslechnuv vládní komisariát pro báňské a hutnické záležitosti v Bratislavě.

§ 11. — Koncem každého roku podá správní výbor ministru veřejných prací zprávu o svém hospodářství.

§ 12. — Příslušníkům cizího státu, kteří mají trvalé bydliště v cizině, náleží mimořádné přídavky podle tohoto zákona jen tehdy, zachovávají-li jejich stát vůči příslušníkům československým vzájemnost.

§ 13. — Zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení se zpětnou platností od 1. července 1920. Ustanovení, jež poskytují větších výhod, zůstanou tímto zákonem nedotčena. Vláda se zmocňuje ustanoviti nařízením dobu, kdy tento zákon pozbude opět účinnosti.

§ 14. — Ministru veřejných prací se ukládá, aby, dohodna se s ministrem sociální péče, zákon tento provedl.

Zároveň se vláda zmocňuje, aby působnost zákona ze dne 30. června 1921, č. 248 Sb. z. a n., o dalším prozatímním zvýšení zaopatřovacích platů hornických, rozšířila nařízením i na Slovensko a Podkarpatskou Rus a při tom také provedla změny jednotlivých ustanovení po případě nezbytně potřebné.

(Vyhlášen v částce 71. Sb. z. a n., dne 6. září 1921.)

Nařízení z 25. srpna 1921, č. 345, o lékárnické sazbě neoficinelních léčiv na účet stran úlev požívajících.

(Vyhlášeno v částce 79. Sb. z. a n., dne 22. září 1921.)

Nařízení z 25. srpna 1921, č. 346, o lékárnické sazbě k rakouské farmakopoei Ed. VIII. pro strany úlev požívající.

(Vyhlášeno v částce 79. Sb. z. a n., dne 22. září 1921.)

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 5. října 1921, č. 366, jímž se provádí zákon ze dne 12. srpna 1921, č. 30 Sb. z. a n., o prozatímním zvýšení zaopatřovacích platů hornických na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

Na základě § 14 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 303 Sb. z. a n., se nařizuje:

§ 1. — K provedení zákona o prozatímním zvýšení zaopatřovacích platů hornických zřizuje se „Ústřední zaopatřovací fond bratrských pokladen v Bratislavě“ jakožto samostatná právnická osoba řízená zvláštním